

VĚTRNÍK

Vydává Měst NV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník roč. XIII. čís. 3.

Z P R Á V A M Ě N V ve Vysokém nad Jiz.:

- 1) Plenární zasedání MěstNV ve Vysokém nad Jizerou ve své 3. schůzi konané dne 23. června 1980 přijalo následující usnesení:
Schválilo pracovní plán rady a pléna MěstNV na 2. pololetí 1980, vzalo na vědomí plnění JKVP za 1. pololetí 1980 a hlavní směry rozvoje kultury na léta 1981-85, plnění volebního programu NF do 1. pololetí 1980 a schválilo odměny OV za sputěž v roce 1979 a to OV Sklenářice 1 500,- Kčs, OV Horní Příč 1 000,- Kčs a OV Stará Ves 500,- Kčs.
- 2) 4. plenární zasedání MěstNV ve Vysokém nad Jizerou se koná v pondělí dne 25. srpna 1980 v 17,30 hodin v Krakonoši. Hlavní body programu: Příprava nového školního roku a rozbor hospodaření za 1. pololetí 1980.
- 3) Ochrana zemědělského půdního fondu je nedílnou součástí ochrany a vytváření zdravého životního prostředí. Sklizeň luk a pastvin je povinností každého majitele (uživatele), která plyne z § 5 zák. č. 124/76 Sb. o ochraně zemědělského půdního fondu.
V našem městě bude vykonávat seno Státní statek a ZNZ. Odvoz sena pro Státní statek zajistí MěstNV, kde je nutno oznámit své požadavky na odvoz sena.
- 4) 1. listopadu 1980 bude sčítání lidu, domů a bytů. Z toho důvodu žádá MěstNV, aby každý vlastník - pokud tak nemá - bohatřil provizorním popisným číslem svůj dům. MěstNV plánuje v příští pětiletce výměnu všech popisných čísel, a proto pro sčítání stačí toto provizorní číslo.

R U D Á S T A N D A R T A Státnímu statku Vysoké nad Jiz.

Na slavnostní schůzi Státního statku ve Vysokém nad Jizerou byla pracovníkům předána Rudá standarta ministerstva zemědělství a výživy ČSR a ústředního odboru Odborového svazu pracovníků v zemědělství za nejlepsi výsledky, dosažené ve všech výrobních ukazatelích, v rámci státních statků Východočeského kraje.

Po zdávkách a kulturním básni se ujal slova podnikový ředitel ing. Petříček, který shrnul vývoj a výsledky hospodaření v této horské oblasti od založení JZD Horál přes založení Státního statku, n.p., Vysoké nad Jiz. od 1.1.1964 až do současné doby. Zástupce Krajské zemědělské správy poukázal na výsledky hospodaření statku za rok 1979, za které mu byla udělena Rudá standarda. Rudou standardu pak předal řediteli ing. Petříčkovi, předsedovi ZO KSČ a členu před- sednictva OV KSČ v Semilech s. Ladislavu Metelkovi a předsedovi ZV ROH s. Miroslavu Nešvadbovi tajemník OV KSČ s. RSDr. Karel Srna. Při této příležitosti převzali vyznamenání vlády ČSSR a ÚRO "Za vynikající výsledky a pracovní iniciativu v roce 1979" soudružka Božena Albrechtová, ošetřovatelka dojníc z Kravína ve Staré Vsi, soudruh Josef Vedral, vedoucí hospodářství Vysoké nad Jizerou a kolektiv BSP ošetřovatelů ze stáje Trč, pod vedením s. Čestmíra Slavíka.

Na závěr ředitel Okresní zemědělské správy v Semilech s. Měhvald vyzdvihl pozitivní výsledky pracujících na státním statku, ale i kriticky poukázal na některé nedostatky a rezervy.

Ul.

V Ý Z V A

drobným chovatelům hospodářských zvířat.

NOVÉ VÝHODNÉ PODMÍNKY SMLUVNÍHO VÝKRMU JATEČNÝCH ZVÍŘAT -
- S K O T U , O V C Í , P R A S A T .

Na základě uzavřené smlouvy s Masným průmyslem má každý chovatel možnost:

1. N a k o u p i t od Plemenářského podniku, případně od zemědělského závodu tele nebo sele za velkoobchodní ceny od ZNZZ krmné směsi:
 - 2kg krmné směsi za každý 1 kg živé váhy jatečného skotu po odečtení váhy nakoupeného telete
 - 300kg krmných směsí za dodané prase o nejmenší živé váze 110 kg
 - 2kg krmné směsi za každý 1 kg živé váhy jatečné ovce o nejnižší porážkové váze 30 kg.
 - krmné směsi možno získat zálohově až do výše 90% celkového nároku
2. U t r ž i t za každý 1 kg dodané živé váhy:
 - jatečného skotu v jakostní třídě 20,50 Kčs
 - jatečných prasat 15,50 Kčs
 - jatečných ovcí v jakostní třídě 20,50 Kčs

D a l š í v ý h o d a

75% tržby získané na základě smluvního výkrmu je osvobozeno od daně z příjmu.

O N E J L E P Š Í Z A H R Á D K U

ZO ČSŽ ve Vysokém nad Jiz. na své schůzi 11.6.1980 schválila jako každoročně vyhlášení soutěže "O nejlepe upravenou zahrádku" a okolí domu. Soutěže se mohou zúčastnit všichni obyvatelé Vysokého vlastníci zahrádku. Mohou však soutěžit i ostatní občané pečující o dobrý vzhled okolí svého bydliště. Zájemci obdrží přihlášky od své poštovní doručovatelky. Vyplněné přihlášky přijímá s. Ackermanová na MěstNV. Soutěž bude vyhodnocena výborem ČSŽ koncem roku 1980. Nejlepší budou odměněni jak upomínkovými, tak i věcnými cenami. Hodnocení bude provedeno pouze u přihlášených do soutěže. Věříme, že do soutěže se přihlásí co nejvíce našich spoluobčanů a přejeme jim mnoho úspěchů.

ZO ČSŽ Vysoké n. J.

P O Z V Ā N Ā K A do muzea

Na letošní sezónu připravilo Vlastivědné muzeum dvě výstavy. První, věnovaná 50. výročí založení muzea, byla otevřena 1.8.1980 v obrazárně muzea za účasti asi padesáti zájemců. Úvodní slovo měl Dr. Václav Lukáš, hudební vložku obstaral Jan Hejral a Jar. Hlůže. Výstava ukazuje v různých dokumentech, plakátech a fotografiích historii muzea od konce minulého století, kdy byly dány základy muzejní sbírkám, přes vlastní založení muzea v r. 1930 až po dobu současnou. Značná část výstavy se zabývá výstavní činností muzea v posledních 25 letech. Výstava potrvá do konce letošního roku.

29.8.1980 byla zahájena výstava "Z historie svítidel". Návštěvníci zde mohou spatřit různé druhy svítidel, které se používaly na Vysocku v 19. stol. a začátkem 20. stol. před zavedením elektrického osvětlení. Ze starších exponátů jsou zde louče, rohatinky a stojan na louče, křesací kramle, olejové lampičky a "věčná světla", svícný, z novějších pak různé typy petrolejových a acetylenových lamp. Výstavu je možno navštívit do konce října t.r.

V Z P O M Ě N Ā

"V dětství byl jsem drahým domovem tatínkovy rodiště Vysoké nad Jizerou. Domov nebo Vysoké-táž radostná a utěšená představa. Snad i o to radostnější, protože vzácnější. Tatínkova věrnost rodným horám ožila v nás, obou dětech, a vyvolávala rozechvělé jásání, kdykoliv se stanovil den odjezdu na prázdniny."

Těmito prostými slovy vyznává se vynikající členka činohry Národního divadla a národní umělkyně Růžena Nasková ze své lásky k našemu městečku ve své obsáhlé memoárové knize "Jak šel život".

Paní Růžena Nasková byla ze své veliké herecké umění, jako jedna z prvních, již dne 2. září 1947 poctěna titulem národní umělkyně, a jako umělkyně vsuktuho národní milována nejširšími vrstvami lidu.

Dne 17. června před dvaceti lety se tato naše vzácná krajanka navždycky rozloučila s milovaným Národním divadlem a nepřehlednými řadami svých ctitelů a obdivovatelů jejího velikého umění, kterémužto výročí patří i tato malá vzpomínka.

P.H.

HEREČKA LÍBEZNÉ POHODY

On nazval svoji vzpomínku na národní umělkyni Růženu Naskovou Bohu mil Bezouška k dvacátému výročí jejího úmrtí, které uplynulo 17. června. V konci vzpomínky píše: "Napsala krásnou knížku, Jak šel život, nejkrásnější autobiografii, jaká kdy snad z hercova pera vyšla. Pokorně a uctivě se tu vyznává ze své lásky k divadlu a k hercům."

V úvodní kapitole se také R. Nasková vyznává z lásky k našemu městu, kde se 10.2.1829 narodil její otec Josef Nosek, který, jak píše, do sarti zůstal horákem. Mluvil-li o svých horách, jiskřily mu oči, o prázdninách chodíval nejraději sám ve svěžím horském větru na dlouhé procházky po cestách svého dětství a vracel se vždy podivně rozrušený, zjhlý, zamyšlený i omáklý.

A vzpomínky na naše město? Poslechněme si vlastní slova "herečky líbezných pohody":

"Vysoké nad Jizerou! náš druhý domov! Radostné prázdniny, celý rok těšené, kam za námi přijížděl tatínek až někdy v srpnu na krátkou dovolenou. Zas jiné lidi, jiné dojmy, jiný svět. Svět zdánlivě drsných, ale hluboce citových lidí bez falešné sentimentality selských románů. Měli jsme tam přes osadesát let starou tetičku Schröttrovou, jež bydlila od svých vdavek až do sarti Na staré poště. Za celý svůj život Vysoké nikdy neopustila, neoznala jiný svět mimo své Vysoké, krásné, přísné hory, které stojí tak

blízko dokola kolen, nepoznala pohodu krajáckou, vydržela prožít všechna své léta v drsném, tělo i duši otužujícím podnebí rodného kraje. Říkalo se jí u nás stará tetička na rozdíl od jejích dcer, které byly tatínkovými sestřenicemi. Stará tetička uměla vyprávět s podivuhodnou živostí a přesností o divadelních představeních asi ve čtyřicátých letech, na něž chodila jako malá pasačka a po tolika letech je znala všechny znateli. Hrávala se ve Staré Vsi a v Jilně, bývaly to hlavně našikové hry; ale i různé hry veselé a jakési solové výstupy byly oblíbeny. Než se začalo hrát, šli všichni účinkující, oblečení ve svých kostýmech, na parádu vesnicí. Hra o Dorotě panně se vždy nově líbila. "Doroto panno, klekni, nic se mého meče nelekni" deklamovala stará tetička, věrně zachovávající zapamatované přízvuky. Velmi přesně popisovala hru o Majdaléně, jež byla snad jakýsi lidovým zobrazením biblické Majdalény kajčnice. Na vysoké podium vystoupila nafintěná krasavice, ověšená všemi dukáty, granáty a korály, co jich na vesnici ve všech rodinách bylo, šustíc a fořrujíc širokými sukněmi, pyšně se procházela s rukama o bok přepřýma. V každé ruce měla krajkový kapesník a hbitě přednášela svoji vstupní árii.

A paní Nasková popisuje celý text Majdaleny jak "špacírovala s temi šnurtychly", jak na ni vyskočila sarkka, vyhrožovala Majdaléně, která si vzala poučení a odkládala granáty a mořouky. Vzpomíná i na jiné hry, které tetička Schrötterová deklamovala. A vyznává se dále: "Na dětskou naši mysl nezapomenutelně zapůsobily i postavy typicky horáckého divinů, starého velmože Bocha, samotáře a nepřítelů lidí, noživačného životmilce a kavalíra Skrbka i jeho matky, babičky Skrbkové, která ještě v devadesáti letech hravě rozstípala velkou hromadu dříví, složila ji a šla si pak sednout do parku k soše Karla Havlíčka Borovského, kdež vydržela celé hodiny přednášet hlasitě samomaluvy.

Syn staré tetičky Schrötterové, vysocký poštovník a starosta, horoucí muzikant, zvánal na prázdniny do svého domu dobré hudebníky z Prahy i vzdálenějšího světa. Poznala jsem tam Josefa Lva, slyšela jeho i v stáří mohutný orgán, barytonista Viktorina, tehdy ještě činného člona Národního divadla, houslového virtuosa Jaroslava Karbulku, profesora z Oděsy, který jednou přivezl s sebou i rumunského konsula Mauroeniho s choví a švakrovou, Češka i z Mechanic, které se dostaly s hudbou až do dálné Oděsy, a zde uvízly navždy. Od rána do pozdní noci zněla ve strýcově domě hudba a zpěv. Hudba a zpěv, staré báje, deklamovánky, večerní procházky se studenty po větrných silnicích pod širokým hvězdným nebem, rozklenutým nad temnými horami, výlety k Muclavě, Na Štěpánku, do hor, veselé výpravy do Vojskova mlýna, skromné pikniky u Nistějky, Navarov se zříceninou hradu, to všechno bystřilo pohled, probouzelo cit a sloužilo fantasii. Se věm jsem se později shledala při své práci, obraznosti pomáhali lidé, nálady, zážitky i vzpomínky". Když později žilo už jen pár vysockých současníků, nastalo a přišla řeč na Kláru Naskovou nebo její sestru spisovatelku Helenu Malákovou, říkávaly: "Jo, dětiata Naskovy, to byly tehdy fešandy a přehonný holky!"

Vo strejcoj Floriánovj.

F U S E K L E

Tenkrát vo tý první vojně doterhlo taky na starý strejce. Museli taky k odvodu, a tím pádem strejce Florián taky. Starosta si za nim extra došláp. Potřál mu k tomu říci pár slov. Věděl, že strejce je někdy všiuška nic kalýho, a taky si zpomněl, co mu uděl tenkrát ze vostudu s těma třema rárami do stolů. Jenže strejce se dušej pečtil, že na nákou neplechu nemá ani pomys, a že je z toho taky chytřej, že by ho trá zauřeli. Za nákej den jeli teda do Jilemnice. Bylo jich akorát na žebříňák. V jenny cimře se slíkali, a zuby nim derkotaly zimou. Voni nim tam ani v kamništatech nezahnítili, a zejma už byla skoro na kerku. A tak strejci pleskali berkolatejma nohama vo pollahu, aby se dertek zahřáli. Jen strejce Florián podupával mezi nima v tlustejch černejch fuseklich do půl lejtek s dvouma červenějma štráfama, jak se to tenkrát ve usi nosilo.

Pak je začli šikovat do řady, a starosta, dyž Florián zhlíd, hned na něj. at už dá fusekle dolu, ale at se hemuje že se už de na sál. Strejce jen zsvortál hlavou a poudá:
 "A to nedám! Maj tu zimu jako v sibérii, a já už sem letitej a moh bych se tu nastynnout. A hdo mně pak co dá."

Starosta srásk ruce:
 "Kristenane, Floriáne, nemať, hdo to jaktěžiu slyšal jít k vodvodu ve fuseklich. To nemož!"

Ale strejce nic, a na dlouhý řeči už nebylo hdy. Řada se sterkala vode dveři ke dveřim, jako dlouhý hádě. V jenněch dveřich stál četnik, a taky na strejce zvostra bryk, co s téma fuseklema, ale strejce dál jako že ne-slyší a četnik nemož nic dělať, protože strejce už zas byl vo kus dál. Fira, co nim bral míru na strejce jen zasyčal, že ty fusekle musej dolu. Vono to už bylo v sále, co byla komis a von zařvat nemož. Ale strejce, že nedá. Enu, co s paličánem paličatým dělať. Práť se s nim nemožli. A tak jen ušichni tornuli hrázou, jak to dopanne. A nejvic starosta. To už seďal v komisi v sále, a bylo mu až mlie, dyž viďal strejce šamať. před komis ve fuseklich.

Lekmenarct tenkrát velký prohlížení neved. Merk na chlana, a dyž viďal, že je celej, řek tauklich a bylo fertik. Ale u strejce Floriána uďal vej-minku, dyž se mu vočima svez na ty fusekle, a poudá:
 "Co ty miť fotr na ten nocha?"

Von myslel, že má něco s nohama. Florián ani nemerk a vyštěk jako dyž třelí:

"Fusekle! Co by inýho."

Enu, co mám poudať. Hejtman diu nevypersk snichem, a starostoj by se byl kerve nedeřezal. Chlapci, co stáli za Floriánem, se začli uchechtávať a čerta dbali, že za nima fira vrčí varouny -rúhel! A tervám, že vono i tomu lekmenarctoj dertek terhlo ryskem, a tím pádem mu z voka vypal-lo skličko. Ale nerozbilo se. Von ho měl na šnurce. Ale uderžal se, a řek jen tauklich, a bylo fertik. Dyž bylo vo vodvodu a jeli domu, poudá strejce:

"Tak vidiš, starosto, že to ve fuseklich šlo taky."

Prokop Hásek.

Z vyprávění Františka Metelky, správce stravovny a muzikanta.

Stravovna ve Vysokém nad Jiz. a vzpomínky na vysockou kapelu.
 Roku 1953 jsem navštívila bývalého 84letého správce okresní stravovny ve Vysokém nad Jiz. pana Metelku a dle jeho vyprávění jsem udělala ten-to zápis.

Za mého dětství, to jest asi v letech 1905-1914, bylo často vidět v ulicích našeho městečka "vandrouního". Byli to mladí chlapi vyučení nějakému řemeslu a vyšli do světa na zkušenou. Šli hodně na lehkó. Nepa-matují se, že by některý z nich měl převlečník nebo klobouk. Přes ra-meno měli přehozený jen menší "pinklíček" silnějším motouzem svázaný a na hlavě kšiltovou čepici.

Skoro každý písmák vzpomíná ve svých zápisech na tato léta svého vandru, a tak se dovídáme, že šli od města k městu, někdy někde se za-stavili u mistra svého řemesla, popracovali a šli dále. Prošli takto ve-liký kus světa. Cestovali nejen po Čechách a Moravě, ale tovaryši našeho kraje směřovali za hranice do říše Německé, mířili také do Uher a do hlavního města mocnářství, do Vídně. Tak třeba už i Věnceslav Metelka mluví o své cestě na zkušenou do východních Čech, kde jako truhlářský dělník se dostal na práci k nástrojári a naučil se tam spravovat housle. František Housa, písmák staroveský, ve svých obsáhlých pamětech vzpo-míná na cesty do Vídně a na svou práci u tamějších krejčovských mistrů a František Rón popisuje podrobně putování za hranicemi Rakouska, do Ně-mecku.

Každý chasník povyučení si musil opatřit na obecním úřadě své obce kam domovským právem patřil, pracovní knížku a tam měl napsáno, kdy a kde

nastoupil práci a potvrzeno, jak dlouho pracoval. Když byl dobrý pracovník, měl tam i pochvalnou poznámku. Můj tatínek ku konci svého života zaměstnával vždy, aspoň jednoho tovaryše a nerad bral do práce toho, kdo měl v pracovní knížce zápisy krátké a místa často měnil.

Někdy v devadesátých letech minulého století povolil zemský výbor zvláštním výnosem zřizování okresních stravoven a tehdy také ve Vysokém nad Jiz., v okresním městě vysokého okresu, ke kterému patřilo 18 okolních obcí, byla zřízena stravovna pro řemeslnické tovaryše v domě č. 121. Je to dům přízemní, ale prostorný, v rohu náměstí při cestě do Staré Vsi. V přízemí domu byly čtyři místnosti. Největší, tak zvaná "strejcouna", měla sedm postelí a sloužila jako noclehárna pro muže. Nejmenší místnost byl malý pokojík s jednou postelí pro ženy. Na postelích byly slamníky a deky, v zimě se místnosti vytápěly. Ostatní světnice obývala početná rodina správce stravovny, rodina Metelkova se šesti dětmi.

Pan Metelka, správce stravovny, byl okresním zaměstnancem a jeho žena, velmi příjemná a velmi pracovitá, čilá a oblíbená, měla na starosti úklid a vaření pro řemeslné tovaryše. Mnoho to se jí také říkalo "dohazovačka", protože zprostředkovala pro ženy služby, ale také "dohodila" ženicha nebo nevěstu. Pohled nad hospodářstvím stravovny mělo okresní zastupitelstvo.

Vandrovní řemeslníční tovaryši měli právo pobýt ve stravovně 24 hodin, celé ne. Každý musil předložit pracovní knížku. Den a hodinu příchozu, odchodu zaznamenával správce stravovny ve zvláštní knize, kterou předkládal každý měsíc na obecní zastupitelstvo. Tím byla zachycena přesná evidence cestujících tovaryšů.

Ve Vysokém byl provoz ve stravovně dost veliký. Za den se vystříдалo 2 až 11 lidí. Ba někdy se stalo, že na sedmi postelích spalo 12 lidí. Cestovali nejvíce z Jilemnice a Vrchlabí a mířili na Semilsko do Žel. Brodu, do Pukynice, do Janvaldu a potom do Německa na práci. Tam se více platilo. Mistři různých řemesel, když nachlili v okolí sehnat zdejšího tovaryše, ohlásili ve stravovně, že je u nich volné místo a zda někdo z cestujících nechce ihned nastoupit. A tak se i často stalo. A tak se i často stalo, že se tomu přivandrovalci báhvídkud ve Vysokém nejen práce, ale i dcera mistrova zalíbila a on zde založil rodinu. Za mého mládí to byl známý pan Fučík, soustružník, a pan Pálpán, kolář. Jejich potomci dosud zde žijí. Málokdy použila stravovny žena, většinou služka.

Na každý den byl jídelní předpis. Vždy byla vydatná polévka a ještě jedno jídlo. Přeba knedlíky a zelí, lnevlíky nebo brambory s omáčkou a v neděli bylo také maso. Aby vandrovní dostal oběd, musil přijít do 11 hodin dopoledne. Za oběd dostal správce od okresu asi 6 krejcarů. Na začátku války v roce 1914 přestali tovaryši chodit a to válce se ze stravoven staly okresní úřady práce, ale to už nebylo stravování ani noclehy. V době velké nezaměstnanosti ze 1. republiky měl pan Metelka přihlášených až dva tisíce nezaměstnaných, kterým se vyplácela podpora a berního úřadu. Byli to hlavně tovární dělníci z celého okresu. Z Hradšva, z Buřan, z Jablonce, z Belidla, Linke Stunne, Mohr, z Pasek atd. Chodili se hlásit každý týden dvakrát, že jsou stále nezaměstnaní.

Dále vzpomínal pan Metelka na svou muzikantskou dobu. Hrál na housle, čelo, klarinet, flautu a hoboj. Hrál od 14 let už s kapelou. Učil se u starého Votočka, kterému se říkalo "ruskej", protože chodíval do Ruska na "rajs", na čumářinu. To jich bylo obyčejně pět, i ženy s harfami.

Vysoká kapela byla velmi známá. Nejvíce vzpomínal pan Metelka na kapelníka Hubičku, který býval u vojenské hudby. Vysoká kapela měla 35-40 muzikantů. Hráli všude v okolí. Na Janvaldě, na Svárově, v Hamrech, v Helbovicích, v Roztolách. Na balech, pohřbech, na všech "hasičských, sokolských a jinejch sjezdech a slávách". Noty měli spolkové, však měl spolek veliký, starý hudební archiv. Zkoušky měli každý týden. Přespolním členům se platilo za cestu. To platilo město, protože hudba byla městská. Za cestu se platilo 80-90 krejcarů až 1 zlatý, ba někdy i 2 zlaté. Kapelník měl tak zvaný "tuplovaný part", to jest, dostal jednou tolik.

Pan Metelka zvaný "zdravovenskej" hrál ještě jako 84letý v srpnu 1953 na oslavách Antala Staška s kapelou na klarinet. Hrál tenkrát asi 20 muzikantů. Pan Metelka se těšil, že bude ještě hrát příští rok na oslavách 600istého výročí založení města Vysokého...

Františka Jandová

Počasí ve Vysokém nad Jiz. v d u b n u 1980

Nejvyšší teplota/maximum/ 17,9 C, vloni 15,9 C. Nejnižší teplota/minimum/ minus 4,9 C, vloni minus 3,6 C. Průměrná denní teplota plus 2,9 C, vloni 4,3 C. Celkové množství srážek za duben 68,7 mm, vloni 59,0 mm. Počet dní se srážkami 20, z toho se sněžením 16. Počet dní se souvislou sněhovou pokrývkou 12. Počet dní s výskytem mlhy 8. Se silným větrem nad 11 m/s bylo 6 dní.

Jako celek byl letošní duben teplotně i srážkově podnormální. V první a třetí dekádě trvalo zimní počasí se sněžením a častým silným až bouřlivým větrem. Ve druhé dekádě převládalo klidnější, abnormálně teplé, suché a slunečné počasí.

Počasí ve Vysokém nad Jiz. v k v ě t n u 1980

Nejvyšší teplota /maximum/ 20,8 C, vloni 26,1 C. Nejnižší teplota /minimum/ minus 2,2 C, vloni minus 2,4 C. Průměrná denní teplota 7,6 C, vloni 11,9 C. Celkové množství srážek 33,2 mm, vloni 27,4 mm. Počet dní se srážkami 9. Počet dní s výskytem mlhy 3. Počet dní s bouřkou 4. Počet dní se silným větrem nad 11 m/s 0.

Jako celek byl letošní květen teplotně i srážkově hluboko podnormální. V první dekádě trvalo suché, slunečné a větrné počasí s teplotami v mezích normála. Ve druhé dekádě pokračovalo suché, slunečné a větrné počasí. Teploty podnormální. Ve třetí dekádě převládalo polojasné, suché a studené větrné počasí. Teprve na konci období/28., 29. a 30. května/ zataženo, mlhy, oteplení a déšť 22,5 mm.

Počasí ve Vysokém nad Jiz. v č e r v n u 1980

Nejvyšší teplota(maximum) 25,6 C, loni 27,7 C. Nejnižší teplota (minimum) 4,8 C, loni 7,0 C. Průměrná denní teplota 12,3 C, loni 16,7 C. Celkové množství srážek za červen 125,2 mm, loni 92,2 mm. Počet dní se srážkami 19, z toho v jednom dni kroupy. Nejvíce srážek za jeden den 20,3 mm. Počet dní s výskytem mlhy 6. Počet dní s bouřkami 8 (většinou slabé a vzdálené). Počet dní se silným až bouřlivým větrem 3.

Jako celek byl letošní červen teplotně podnormální, srážkově nadnormální. V první dekádě bylo většinou polojasno a větrno. Nad 20 stupňů C vystoupila teplota jen ve dvou dnech. Vydádnější déšť ve třech dnech. Ve druhé polovině období ochlazení. Ve třetí dekádě převážně velká oblačnost deštivo, další ochlazování.

S p o l e č e n s k á k r o n i k a

dne 27.6.1980 byli v obřadní síni MěstNV ve Vysokém nad Jiz. přivítáni do života:

P a v e l M a l í k , narozen 1.5.1980 v Jilemnici,
syn Báši a Pavla Malíkových;

M a r t i n V o d s e d á l e k , narozen 2.5.1980 v Jilemnici,
syn Věry a Miroslava Vodsedálkových;

H a n a H l a d í k o v á , narozená 16.5.1980 v Jilemnici,
dcera Hany a Stanislava Hladíkových;

M a r t i n a S e i d l o v á , narozená 12.12.1980 v Jilemnici,
dcera Ivany a Libora Seidlových;

Přejeme jim hodně zdraví!

4.dubna oslavila narozeniny Anna Šerá z Prahy, rod.ze Sklenářic-70 let

V květnu oslavili narozeniny :

1.5. Karel Kučera ze Tříče	70 let
1.5. Antonín Patočka ze Sklenářic	83 let
4.5. Emilie Kebrtová ze Tříče	83 let
10.5. Zdenka Hložková z Prahy	83 let
14.5. Františka Blabolová ze Staré Vsi	90 let
16.5. Olga Vondráčková	70 let
16.5. František Patočka ze Sklenářic	81 let
18.5. Rezi Večerníková v Domově důchodců	83 let
18.5. Josef Hladík ze Tříče	84 let
20.5. Anna Patočková ze Sklenářic	84 let
21.5. Bohumil Novotný z Roztok u Semil	80 let
24.5. Božena Kolářová z Prahy	84 let
25.5. Božena Holcová ze Tříče	75 let
29.5. Bohdana Číhalová v Krupce	85 let
29.5. Božena Nesvadbová z Jilemnice	75 let
30.5. Marie Pikorová ze Staré Vsi	85 let

V červnu:

1.6. Božena Janoušková	85 let
3.6. Zdenka Hladíková ze Tříče	70 let
5.6. Karel Šalda	75 let
8.6. František Polák ze Sklenářic	70 let
9.6. Anna Havlová z Jablonce nad Jiz.	83 let
18.6. Pavla Mandlová	85 let
20.6. Antonín Vacek	75 let
24.6. Marie Soukupová	88 let
30.6. Marie Doubková	81 let

Srdečně blahopřejeme!

Ú m r t í

V říjnu 1979 zemřela v Náchodě zaskoužilá učitelka Anna Marková, rozená Hladíková, ze Tříče.

24.5. zemřel ve Staré Vsi Jaroslav Nesvadba ve věku 76 let

5.6. zemřela ve Tříči Pavlína Šírová ve věku 87 let

8.6. zemřela v Polhřimově dlouholetá správkyně chaty Českého skiklubu ve Vysokém nad Jiz. Anna Chlumová ve věku 91 let

30.6. zemřela v Praze Božena Koubová, rodačka ze Tříče ve věku 84 let

30.6. zemřel ve Staré Vsi Bohuslav Chlum ve věku 88 let

2.7. zemřel Oldřich Šoubalík, rodák z Vysokého ve věku 79 let

Čest jejich památce!

Větrník vychází 1x za 3 měsíce. Příspěvky zasílejte do Vlastivědného muzea ve Vysokém nad Jiz.

Cena 2,- Kčs